

[Finansministeren.]

jo foretage en ganske betydelig nedskæring i statsbudgettet, og det tror jeg ikke man fra konservativ side virkelig mener er muligt. Vi må se i øjnene, at de offentlige udgifter — formentlig ikke blot statens, men også kommunernes udgifter — i de kommende år i procent vil stige noget stærkere end produktionen, hvilket jeg tror vi gør klogt i at indrette os på.

Jeg er dog som sagt enig i, at vi naturligvis skal undersøge, hvad vi bruger pengene til. Vi skal også tage de allerede gældende love op til undersøgelse. Refusionsordningerne har været nævnt, og jeg kan i den forbindelse oplyse, at regeringen i et ministerudvalg i dag her nedsat et særligt ministerudvalg på 7 medlemmer, som skal tage sig af denne opgave.

I virkeligheden har jeg med disse bemærkninger også i det store og hele svaret på det, der efter min mening var hovedindholdet i år. Jørgen Jensens indlæg. Hr. Jørgen Jensen begik en lille fejl ved at lægge de 2 pct. oven på de 9 og de 7 og de 6, men det skal være ham tilgivet. Så højt stiler regeringen nu heller ikke. Jeg synes, det var lidt trist at høre hr. Jørgen Jensens udtalelser heroppefra, når man tager i betragtning, hvad han repræsenterer i sit daglige liv inden for dansk erhvervsliv. (*Poul Møller*: Vi må jo ikke varetage specialinteresser!). Ja, jeg har lagt mærke til, man fra konservativ side ofte har den opfattelse, at man skal varetage specialinteresserne. (*Poul Møller*: Det gjorde man jo netop ikke!). Det synes jeg. Jeg synes ikke, han burde have udtalt sig på den måde, hvis han skulle have givet udtryk for, hvad der er i dansk industris virkelige interesse, men det er jo rigtigt, at man ofte fra dansk industri — i øvrigt også fra den pågældende industriorganisation — hører de samme toner som dem, hr. Jørgen Jensen gav udtryk for heroppefra. Det er også trist. (*Ninn-Hansen*: Det er trist alt sammen!). Ja.

Jeg tror altså, at de konservative må erkende, at den linje, de har lagt op til både her i dag og i de udtalelser, de har fremsat på deres landsmøde, ikke kan holde. Jeg tror, at det er rigtigt at anlægge et minimumsbudget, sådan som vi har gjort det.

Hr. Poul Dam var inde på, at vi burde have fremsat et program. Det er jeg ikke enig i. Vi kunne have valgt den fremgangs-

måde at sige: nu kommer vi med et program for, hvad denne regering mener der skal udføres i de næste 3 år, men hvor var vi så endt i denne debat? Jeg tror, vi var endt dér, hvor vi er endt alle de andre gange: i en almindelig principdiskussion om statens udgifter og intet andet; vi er lige ved at ende der alligevel. Men jeg synes, vi i hvert fald har fået et bedre grundlag — det er også erkendt fra alle sider — for at vurdere, om de tal, vi arbejder med i statsbudgettet, er realistiske eller de ikke er realistiske. Derfor måtte vi komme med et minimumsbudget. Vi har jo gang på gang her i folketinget haft debat om statens udgifter, men har ikke kunnet trænge ind til kernen i sagen. Vi har ment, at vi ved at opstille et sådant minimumsbudget, hvor vi kun kommer med de udgifter, som er nødvendiggjort af de love, der allerede er vedtaget af folketinget, og af de bindinger o. s. v., som man har på de forskellige områder, virkelig får et grundlag for at kunne tage stilling til tingene. Og det er da også det, der er mit indtryk af debatten her i dag; der er ingen, der i virkeligheden har kunnet anfægte de tal, der er med i dette 3 års budget.

Vi er ikke nået til en egentlig opgaveprioritering, sagde hr. Baunsgaard, og det er vel rigtigt. Men spørgsmålet er: kan man prioritere på anden måde end ved at opstille et budget? Den tanke bliver jo rejst ofte, at vi skal have en prioritering af de offentlige udgifter, men jeg tror, at det er forkert at forestille sig, at man kan nummere de forskellige udgifter 1, 2, 3, 4, 5, 6 o. s. v., og hvis man så ikke har penge nok, kan man klippe fra forneden og sige, at nr. 10 altså ikke skal med. Jeg tror ikke, man kan lave offentlige budgetteringer, prioriteringer på den måde; jeg tror, at når man har et beløb til rådighed, må man foretage en samlet bedømmelse af, hvor meget man skal bruge til de forskellige opgaver, og hvis så disse beløb ændres, som vi har set det før, må man gå hele budgettet igennem; det er i virkeligheden den rigtige måde at prioritere på. Men jeg takker også hr. Baunsgaard for hans positive udtalelse om det 3 års budget, der foreligger her.

Jeg takker også for hans understregning